

Żądania strony skarżącej

— Tytułem żądania głównego:

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 4255 wersja ostateczna z dnia 29 czerwca 2010 r. dotyczącej zastosowania korekt finansowych w odniesieniu do pomocy z Sekcji Orientacji EFOGR przyznanej na rzecz programu operacyjnego CCI 1999.PT.06.1.PO.007 (Portugalia — Program krajowy, Cel 1), dla realizacji zadania „Inwestycje w gospodarstwa rolne”, zmniejszającej o 16 411 829,46 EUR pomoc z Sekcji Orientacji EFOGR przyznaną zgodnie z decyzją Komisji C(2000) 2878 z dnia 30 października 2000 r. i przeznaczoną na wydatki w ramach programu pomocy CCI 1999.PT.06.1.PO.007 (Portugalia — Program krajowy, Cel 1).

— Tytułem żądania ewentualnego:

1) Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 4255 wersja ostateczna z dnia 29 czerwca 2010 r. w zakresie, w jakim dotyczy ona finansowania wspólnotowego wydatków poniesionych przez Republikę Portugalską w związku z wnioskami zatwierdzonymi w okresie od dnia 28 października 2003 r. do listopada 2006 r. w wysokości 194 347 574,29 EUR.

2) Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 4255 wersja ostateczna z dnia 29 czerwca 2010 r. w zakresie, w jakim dotyczy ona finansowania wspólnotowego wydatków poniesionych przez Republikę Portugalską w związku z wnioskami dotyczącymi „inwestycji w gospodarstwa rolne” związanymi z podejmowaniem działalności przez młodych rolników, w wysokości 94 621 812,06 EUR.

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- a) Naruszenie art. 250 TFUE i brak właściwości.
- b) Naruszenie art. 39 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ⁽¹⁾
- c) Stosowanie z mocą wsteczną art. 5 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. ⁽²⁾
- d) Naruszenie art. 4 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 445/2002 z dnia 26 lutego 2002 r. ⁽³⁾
- e) Naruszenie art. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 438/2001 z dnia 2 marca 2001 r. ⁽⁴⁾
- f) Naruszenie art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 1257/99.
- g) Naruszenie zasady równości.

h) Naruszenie zasady równości i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, jak również błąd w zakresie skutków finansowych, jakie należało wywieść z naruszenia przepisów wspólnotowych.

i) Naruszenie zasady proporcjonalności.

-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiające przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. L 161, s. 1).
 - ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniające i uchylające niektóre rozporządzenia (Dz.U. L 160, s. 80).
 - ⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 445/2002 z dnia 26 lutego 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich ze środków Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) (Dz.U. L 74, s. 1).
 - ⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 438/2001 z dnia 2 marca 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 dotyczącego zarządzania i systemów kontroli pomocy udzielanej w ramach funduszy strukturalnych (Dz.U. L 63, s. 21).

**Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej
wydanego w dniu 15 czerwca 2010 r. w sprawie F-35/08
Pachtitis przeciwko Komisji, wniesione w dniu 25 sierpnia
2010 r. przez Komisję Europejską**

(Sprawa T-361/10 P)

(2010/C 301/57)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i I. Chatzigiannis)

Druga strona postępowania: Dimitrios Pachtitis (Ateny, Grecja), popierany przez Europejskiego Inspektora Ochrony Danych

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 15 czerwca 2010 r. w sprawie F-35/08 Pachtitis przeciwko Komisji;

— przekazanie sprawy Sądowi do spraw Służby Publicznej do ponownego rozpoznania w celu zbadania pozostałych zarzutów nieważności;

— obciążenie drugiej strony w postępowaniu odwoławczym kosztami postępowania odwoławczego i postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszym odwołaniu wnosząca odwołanie wnosi o uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 15 czerwca 2010 r. w sprawie F-35/08 Pachtitis przeciwko Komisji, stwierdzającym nieważność decyzji Europejskiego Urzędu Doboru Kadr (EPSO) z dnia 31 maja 2007 r. i z dnia 6 grudnia 2007 r. wykluczających D. Pachtitisa z listy 110 kandydatów, którzy uzyskali najlepszą ocenę na testach wstępnych konkursu otwartego EPSO/AD/77/06, i obciążającym Komisję własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącego w pierwszej instancji.

W uzasadnieniu swojego odwołania Komisja powołuje się na następujące zarzuty:

- naruszenie art. 1, 5 i 7 załącznika III do regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich;
- naruszenie prawa wspólnotowego, a w szczególności art. 2 decyzji 2002/620/WE⁽¹⁾ oraz art. 1 decyzji 2002/621/WE⁽²⁾ dotyczących ustanowienia EPSO;
- naruszenie obowiązku uzasadnienia decyzji.

⁽¹⁾ 2002/620/WE: Decyzja Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji, Trybunału Sprawiedliwości, Trybunału Obrachunkowego, Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Komitetu Regionów i Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 25 lipca 2002 r. ustanawiająca Urząd Doboru Kadr Wspólnot Europejskich — Oświadczenie Biura Parlamentu Europejskiego (Dz.U. L 197, s. 53).

⁽²⁾ 2002/621/WE: Decyzja sekretarzy generalnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, sekretarza Trybunału Sprawiedliwości, sekretarzy generalnych Trybunału Obrachunkowego, Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów oraz przedstawiciela Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie organizacji i działania Biura Kadr Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 197, s. 56).

Skarga wniesiona w dniu 3 września 2010 r. — Bloufin Touna Ellas Naftiki Etaireia i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-367/10)

(2010/C 301/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bloufin Touna Ellas Naftiki Etaireia (Ateny, Grecja), Chrisderic (St Cyprien, Francja), André Sébastien Fortasier (Grau D'Agde, Francja) (przedstawiciele: V. Akritidis i E. Petritsi, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 498/2010 z dnia 9 czerwca 2010 r. zakazującego prowadzenia działalności połowowej przez statki rybackie do połowów okrężnicą, pływające pod banderą Francji lub Grecji, lub zarejestrowane we Francji lub w Grecji, prowadzące połowy tuńczyka błękitnopłetwego w Oceanie Atlantyckim, na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej, oraz w Morzu Śródziemnym⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

W pierwszej kolejności strona skarżąca uważa, że zaskarżone rozporządzenie zostało wydane z naruszeniem zasad równego traktowania i niedyskryminacji wyrażonych w art. 18 TFUE, zakazującym dyskryminacji ze względu na narodowość, i w art. 40 ust. 2 TFUE, zakazującym dyskryminacji między producentami i konsumentami w sektorze rolnym, a także z naruszeniem ogólnej zasady prawa Unii Europejskiej, o której mowa w art. 21 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

W tym względzie strona skarżąca twierdzi, że Komisja dopuściła się dyskryminacji z dwóch powodów. Po pierwsze, zakazała ona dalszej działalności połowowej Grecji, Francji i Hiszpanii⁽²⁾ przed zakończeniem okresu połowowego, chociaż kwota przyznana Grecji była wyczerpana w stopniu znacznie mniejszym niż kwota przyznana Hiszpanii. Po drugie, choć Komisja powiadomiła te trzy państwa członkowskie o zakończeniu działalności połowowej, w sprawie jej zakończenia opublikowała ona dwa różne rozporządzenia o charakterze wiążącym, jedno dotyczące Grecji i Francji, a drugie — Hiszpanii, w praktyce umożliwiając flocie hiszpańskiej prowadzenie połowów do końca okresu połowowego. Strona skarżąca twierdzi, że według jej wiedzy nie istniał żaden obiektywny powód uzasadniający takie odmienne traktowanie.

W drugiej kolejności strona skarżąca wskazuje, że Komisja naruszyła ogólną zasadę proporcjonalności ustanowioną w art. 5 ust. 4 TUE i w załączonym do traktatu protokole nr 2, zgodnie z ustalonym orzecznictwem uznana za nadrzędną regułę prawa mającą na celu ochronę jednostki. Zdaniem strony skarżącej Komisja mogła przyjąć bardziej proporcjonalne środki w celu zapewnienia przestrzegania przez państwa członkowskie rozporządzenia (WE) nr 1224/2009⁽³⁾ i zakazać połowu żywego tuńczyka błękitnopłetwego wówczas, kiedy stopień wyczerpania kwot krajowych osiągnąłby bardziej krytyczny poziom, bliski 100 %. Mogła ona również zakazać tej działalności w tym samym czasie we wszystkich państwach członkowskich, których działalność ta dotyczy.